

Eén van onze trouwe medewerkers doorzoekt continu Vlaamse magazines en kranten op bekende en minder bekende vegetariërs. Soms glimlacht hij zijn "ik dacht het al"-smile, en op andere momenten roept hij in verbazing uit "wablief, die ook?". Deze vegetariërs strikken voor een interview is natuurlijk niet altijd even evident, maar onze medewerkster Carol Dejonghe slaagde er alvast in cineast Lieven Debrauwer op een vragenuurtje te trakteren.

Als we hem vragen wie Lieven Debrauwer eigenlijk is, zit de cineast niet om details verlegen. Hij is geboren op 15 april 1969 om kwart voor vijf, meet 190 cm, heeft schoenmaat 48 en weegt 75 kilogram. Wat hij er niet bij vertelt, is dat hij al 7 jaar overtuigd vegetariër is. Dat hangt hij niet zomaar aan de grote klok. Eigenlijk, zo zegt hij, omdat het een "gewone gewoonte" geworden is...

Lieven is trots. Zijn laatste werk "Pauline & Paulette", een langspeelfilm over een klein meisje van 66 jaar, viel in de prijzen op het filmfestival in Cannes. Als kleine jongen was Lieven al gebeten door de filmmicrobe, "Ik ben in de filmwereld gerold omdat ik niet wist waarmee ik moest spelen. Ik was een moeilijk kind om speelgoed voor te kopen: meccano, treintjes en matchbox vond ik maar niets. Mijn moeder ontdekte dat ik verzot was op 'viewmaster' en kocht me zo'n dingetje. Toen ze met een projector op de markt kwamen, kreeg ik die ook. Ik ben opgegroeid in een café in Roeselare en gaf diavoorstellingen voor de kinderen die er kwamen. Die beelden zonder geluid vond ik saai en ik maakte er klankbandjes bij. Ik denk dat ik toen 12 jaar was en blijkbaar was ik al gefascineerd door film. Op mijn vijftiende verjaardag heb ik mijn eerste filmpje gemaakt. Met een camera van een vriend filmde ik de taart en de gasten. We hebben ook het sprookje van Sneeuwwitje nagespeeld en vastgelegd op band. Ik wist dus eigenlijk al heel vroeg dat ik naar de filmschool wilde."

Zuurstof en informatie

Vijf jaar geleden knutselde Lieven zijn eerste professionele kortfilm in elkaar. Nu stelt hij zijn

eerste langspeelfilm voor aan het publiek. “Ik ben nog niet aan het eind van mijn Latijn, wil nog heel veel dingen maken. Het liefst maak ik kortfilms, omdat je daarin meer vrijheid hebt. Bij een langspeelfilm moet de kijker voortdurend genoeg zuurstof en informatie krijgen om niet af te haken. Toch ben ik alweer bezig met een nieuwe langspeelfilm. Ik kan er nog niets over loslaten omdat hij echt nog in zijn kinderschoenen staat. Vraag je me volgende week wat het concept is, dan zal ik je waarschijnlijk een ander antwoord geven dan vandaag.”

Vlees eten was volgens hen ook een vorm van geweld omdat er dieren voor gedood moeten worden.

Levensfilosofie

Lieven zegt neen tegen vlees. De ommezwaai van vleeseter tot vegetariër is er gekomen toen hij verhuisde van Roeselare naar Gent. “Ik woonde pas in Gent en kwam in contact met mensen die een levensfilosofie hadden die heel veel positivisme en geluk uitstraalde. Ik wilde weten waarom zij zich zo goed voelden. Uit respect voor het leven banden ze dierlijke producten uit hun menu. Ze gebruikten ook geen tabak, alcohol of andere verslavende middelen. Hun filosofie omarmde ook totale geweldloosheid. Vlees eten was volgens hen ook een vorm van geweld omdat er dieren voor gedood moeten worden. Voordat ik die mensen had ontmoet vond ik vlees eten heel gewoon. Mijn grootmoeder had me altijd gezegd dat ik het moest eten om sterk te worden, maar nu begon ik te twifelen. Ik dacht erover na en in oktober 1994 heb ik beslist dat ik op zijn minst moest proberen om ook te leven zonder vlees. In het begin vergde het discipline, maar ik voelde me zo goed bij mijn nieuwe levensstijl dat ik al gauw wist dat ik nooit meer zou worden zoals vroeger.”

Korreltje zout

Lieven veranderde niet alleen zijn manier van eten, maar ook zijn levensstijl. Zijn overtuiging is sterk, maar soms schuift hij die toch even opzij. “Ik neem mijn vegetarisme wel met een korreltje zout, want de sociale problemen zijn niet te ontkennen. Vaak beland ik in situaties waar de mensen het niet zo leuk vinden dat ik vegetariër ben. Als ik op bezoek ga bij iemand die vlees heeft klaargemaakt, dan stel ik mezelf voor een dilemma. Blijf ik bikkelhard volhouden als vegetariër of leg ik me neer bij de situatie? Ik kies meestal voor dat laatste en eet een stukje mee. Wanneer je toch zegt dat je geen vlees eet, dan zie je de wereld van je gastvrouw of -heer instorten. Van één stukje vlees ga ik niet dood, ik heb het zoveel jaren naar binnen geslokt, maar eigenlijk zou ik het liever niet doen. Mijn vegetarisme betekent dus dat ik geen vlees of vis in huis haal voor mezelf. Als cineast eet ik vaak buitenshuis, maar dan zoek ik wel een gepast restaurant. In gewone restaurants bots je soms ook wel op een vegetarisch gerecht, ‘toast champignon’ bijvoorbeeld - ook lekker. Op het filmfestival in Cannes moest ik aanschuiven aan tafel en gelukkig was er buffet. In Cannes zelf heb ik trouwens ook een fantastisch vegetarisch restaurant gevonden. Op andere publieke etentjes vraag ik om gewoon het vlees weg te laten

en dan krijg ik meestal wat aardappelen en groenten voorgeschoteld.”□

Kerkhof voor dode beesten

“Nu loop ik ook heel wat andere vegetarische mensen tegen het lijf. In het artiestenwereldje zijn er ook wel een paar. Dora Van der Groen eet ook geen vlees, maar voor ‘Pauline & Paulette’ heeft ze een uitzondering gemaakt. In de film eet Pauline, haar personage, biefstuk. Dat doet Dora dan wel, omdat acteren haar vak is. En voor die scène moest ze nu vlees eten. Maar ze at alleen wat nodig was om de scène goed te hebben, meer niet. Bovendien is de operazangeres, die de zangstem van Paulette in ‘Pauline & Paulette’ voor haar rekening neemt, ook vegetariër. Ze vertelde me onlangs dat ze ergens het zinnetje had gelezen: 'Mijn maag is geen kerkhof voor dode beesten!' Je bent wat je eet, daar geloof ik in.”□

Respect

“Ik word regelmatig geconfronteerd met negatieve reacties. Ik hou niet van discussies en wil er mijn energie niet aan verspillen. Ik respecteer mensen hun keuze om vlees te eten, dus moeten zij ook respect hebben voor die van mij. Het wordt je zodanig ingelepeld dat je vlees moet eten om sterk te staan - velen denken er gewoon niet meer bij na. Ik weet uit ervaring dat het niet zo is. Regelmatig ga ik naar de dokter voor een controle en hij bevestigt me elke keer dat ik perfect gezond ben.”□

Vegetarische hamburger

Lieven zal nooit rondlopen met een spandoek om op te komen voor het vegetarisme. Ook om plantaardige burgers te verkopen in een standje bedankt hij vriendelijk. Lieven voert liever geen fanatieke strijd. “Als ik mensen uitnodig voor een etentje, dan stel ik een vegetarische maaltijd voor. Gaan ze niet akkoord, dan kies ik voor een restaurant.”□ Soms zet Lieven zijn gasten wel eens een diervriendelijke maaltijd voor de neus, zonder dat hij er ook maar één woord over rept. “De meeste gasten merken het niet eens en eten het smakelijk op. Zo had ik eens een vriend een vegetarische burger voorgeschoteld, zonder het te zeggen. Lachend zei hij dan “aha! Vegetarische burger”□. Ik antwoordde lachend “Ja”□. Pas de dag daarop had hij door dat het écht een vegetarisch burger was. En had ik door dat hij een cynische opmerking maakte omdat hij dacht dat er echt vlees op zijn bord lag. Een grappige situatie! Toen pas wist hij dat ik eigenlijk vegetariër ben!

Ik probeer ook vaak mijn lievelingskost van vroeger na te bootsen met vegetarische producten en dat lukt mij aardig. Mijn tante maakte gevulde tomaten met gehakt, ik maak die nu met seitan.

Pauline naar natuurwinkel

Lieven heeft de macht over een middel bij uitstek, de speelfilm, om een boodschap de wereld in te schieten. Toch gebruikt hij die macht niet om zijn overtuigingen door te geven aan het filmpubliek. "Films maken heeft niets te maken met mijn overtuiging, het is een vorm van kunst. In 'Pauline & Paulette' gaat Pauline naar de slagerij om vlees. Die beenhouwerij past uitstekend bij het verhaal dat zich afspeelt in een Vlaams dorp. Ik kan Pauline niet naar de natuurwinkel sturen, dat zou belachelijk zijn. Natuurlijk zou ik geen scène schrijven waarin je ziet dat een dier geslacht wordt, dan speelt mijn overtuiging wel een rol. Ik vermijd ook geweld in mijn films. Mensen krijgen al genoeg agressieve scènes te zien in andere prenten, daar doe ik niet aan mee. Ik zou meer poen kunnen scheppen met een film vol seks en geweld, maar dan zou ik een verkeerde boodschap verkopen."

Vegetarische catering

Voor zijn kortfilm 'Leonie' had Lieven een volledige vegetarische catering aangevraagd. "Ik had vooraf gevraagd aan de crew en de acteurs of iedereen akkoord ging en dat was geen probleem. Ik was overeengekomen met Lima dat het bedrijf de filmproductie zou sponsoren door ons de grondstoffen te leveren voor de catering. Dat was een leuke ervaring. Bovendien heb ik heel wat Lima-producten leren kennen die ik nu nog regelmatig eet, zoals de pizza en de lasagne met seitan."

Keukenprins

Nieuwe recepten uitvinden is Lievens hobby - hij is een echte keukenprins. "Ik sta heel graag achter het fornuis en probeer heel wat uit. Recepten klakkeloos overnemen doe ik niet graag. In de kast liggen een hoop receptenboeken die ik nooit gebruik. Ik kies liever zelf een aantal ingrediënten, gooi die samen en kijk wat er gebeurt. Meestal valt het wel héél goed mee! (lacht) In een schriftje noteerde ik al mijn eigen uitvindingen - zo maakte ik al een hoop lekkere burgers. Ik probeer ook vaak mijn lievelingskost van vroeger na te bootsen met vegetarische producten en dat lukt mij aardig. Mijn tante maakte gevulde tomaten met gehakt, ik maak die nu met seitan. Vol-au-vent maak ik niet met kippenvlees, maar met quorn." In zijn koelkast zit altijd parmezaanse kaas. "Ik kan niet zonder parmezaanse kaas. Ik heb ook altijd sojapudding en in de zomer salades voor op de boterham in voorraad. In mijn diepvries zitten ook kant-en-klare maaltijden - die komen soms goed van pas. En vegetarische burgers. En lekkere sesam-broodjes. Hmmmm!"

Koning

Tegen een etentje op restaurant zegt de cineast geen neen. “Ik ga dolgraag uit eten en dan het liefst in de Gentse Panda of in Greenway. Ook Indische gerechten doen me watertanden. In Gent heb ik geluk, momenteel zijn er 4 Indische restaurants! Als ik in Amsterdam ben, ga ik altijd Indonesisch eten. Je kan er een rijsttafel bestellen voor één persoon en dan voel ik me als een koning, zoveel verschillende soorten voor mij alleen!”

Ik durf gerust te zeggen: “Ik ben vegetariër en daar voel ik me heel goed en gelukkig bij!”

Ethiek en genot

De lijst van excuses om toch vlees te blijven eten is lang. “Velen vinden de pijnlijke dood van miljoenen dieren geen argument om geen vlees meer te eten. Vleeseters komen vaak op de proppen met het excuus dat men al eeuwen vlees eet en dat er dus niets mis mee is. De mensen voerden vroeger ook oorlog, moordden elkaar ook uit, dus dat zou dan ook goed zijn... Dat is pure onzin. Mensen eten misschien ook wel vlees uit onwetendheid. Hoe ganzenlever gemaakt wordt, heeft iedereen wel al gezien op tv en dan zijn er veel mensen die dat nooit meer op hun bord willen.

Hoe koteletten, biefstukken en frikadellen 'gemaakt' worden, toont men nooit. Die beelden zouden ook moeten op tv komen, er zouden ongetwijfeld kijkers zijn die op dezelfde manier reageren als op foie gras. De smaak van vlees weerhoudt mensen ook wel om vegetarisch te gaan eten. Het is een zwakheid, ze verkiezen het genot boven de ethiek. Anderzijds hoorde ik een actrice dan weer zeggen dat ze alleen geen vlees van gemartelde dieren meer eet. Weet je, zelfs dà t vind ik al een heel edel standpunt! Ik durf gerust te zeggen: “Ik ben vegetariër en daar voel ik me heel goed en gelukkig bij!”

Dit interview werd gepubliceerd in [EVA Magazine 3](#).